

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ

ή

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥΤΥΠΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΠΟΔΟΜΗΣΗΣ

*Μνήμη Περικλή Γιαννόπουλου
100 χρόνια μετά τον θάνατό του
(8 Απριλίου 1910)*

*Γιαννόπουλος Περικλής
Του αδιανόητου τοπίου
Και της απόλυτης ελληνικής γραμμής
Φως Απολλώνιον
Έφιππος χάθηκε στα κύματα
Στη θάλασσα της Ελευσίνας*

*«Προσκλητήριο Πεσότων»
Χρίστος Γούδης*

Το χαμηλό επίπεδο αυτοεκτίμησης στο οποίο έχει περιαχθεί η ελληνική κοινωνία, φθαρμένη επί μακρόν από το κυρίαρχο ρεύμα μιας αποδομητικής νοοτροπίας των (ισχνών) διανοούμενων της των προσκολλημένων στα συστήματα της τρέχουσας πολιτικής εξουσίας, δεν είναι παρά ένα πρόσκαιρο φαινόμενο στην μακραίωνα ιστορία μας.

Όλοι εκείνοι που φρονούν ότι οι σημερινοί φορείς της ελληνικότητας στερούνται της βιολογικής συνέχειας που θα τους επέτρεπε να διεκδικήσουν την λαμπρή αρχαιοελληνική κληρονομιά μας, με άλλα λόγια, όλοι εκείνοι που πιστεύουν ότι δεν αντέχουν οι ώμοι μας ένα τόσο βαρύ πνευματικό φορτίο λόγω της διανοητικής καχεξίας του σύγχρονου Έλληνα, δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να επιδεικνύουν άθελά τους έναν ιδιότυπο φυλετικό ρατσισμό που απορρέει από τη δική τους προσωπική πνευματική αδυναμία.

Γιατί αυτό το οποίο στην ουσία πρεσβεύουν είναι ότι οι σύγχρονοι Έλληνες δεν είναι παρά μία επιμειξία φυλών που αλλοίωσαν τόσο τις πρωτογενείς διανοητικές μας ικανότητες ώστε να γίνουμε σήμερα «αγνώριστοι». Πρεσβεύουν δηλαδή, χωρίς ίσως να το έχουν αντιληφθεί, ότι όσα φυλετικά στοιχεία του ελληνικού περιγύρου απορροφήθηκαν, εντάχθηκαν και ενσωματώθηκαν στην ιστορική πορεία της διαμόρφωσης του σύγχρονου ελληνισμού (σλάβοι, αλβανοί, μεσανατολίτες), υπήρξαν

οι αδύνατοί του κρίκοι που μας οδήγησαν σε μία πνευματική κατάρρευση, αποτέλεσμα της οποίας είναι η σημερινή μας κατάπτωση.

Υπ' αυτήν την έννοια η μονομανής σταυροφορία τους υπέρ της άκριτης ελληνοποίησης αλλογενών στοιχείων που εισβάλλουν ανεξέλεγκτα στη χώρα μας, δίκην ακρίδων, αποτελεί παραδοχή του μη-αναστρέψιμου της πρωτικής μας πορείας, για την οποία όμως οι ίδιοι κατά κύριο λόγο ευθύνονται, με την συνεχή υπονόμηση των οραμάτων του ελληνισμού να πορευθεί στο δρόμο των κοινών πεπρωμένων του με τους λαμπρούς μας προγόνους.

Όμως ο **ελληνισμός**, με τα όσα και όποια στοιχεία αφομοίωσε – και αφομοιώνει – στην μακρά του πορεία, **έχει αποδείξει ότι χαρακτηρίζεται από απρόσμενες ιδιότητες ευελιξίας και λανθάνοντος δυναμισμού**, που αναδύονται αιφνιδίως κατά τις περιόδους της κρημνοβασίας του, απομακρύνοντάς τον, έστω και την τελευταία στιγμή, από το χείλος του γκρεμού, που κατά καιρούς τον οδηγεί η ευτέλεια των πολιτικών και πνευματικών του ταγών.

Γιατί το «κύτταρό» του, με τις όποιες γονοτυπικές του προσμίξεις, προσδιορίζεται τελικά από ισχυρά φαινοτυπικά χαρακτηριστικά, εκείνα του ελληνικού τοπίου με την ευκρινή **ελληνική γραμμή**, την ειδοποιό, σαφή, καθαρή, και διαυγή διαχωριστική γραμμή που μορφοποιεί ο υπέρλαμπρος ήλιος του μεταξύ του φωτός και του σκότους, και **την οποία ο ελληνισμός χαράσσει μέσα του, όταν το απαιτούν οι περιστάσεις, κρυσταλλοποιώντας την υπερεπείγουσα αναγκαιότητα του «ως εδώ».**

*Χρίστος Γούδης
Ινστιτούτο Εθνικών και Κοινωνικών Μελετών
«Ίων Δραγούμης»*